

[Grethe Philip.]

ting i den forbindelse, som er værd at huske.

For det første er det jo rent faktisk sådan, at socialdemokratiet, selv om de arbejdede meget med problemerne, ikke formåede at komme frem med lovforslag om denne byrdefordeling i den tid, de selv sad ved magten. Hvis man ville drille lidt, kunne man jo endelig sige, at da socialdemokratiet lod skattefradragsreglen for kommuneskatten bortfalde, gjorde de netop noget, der skærpede forskellene i beskattningen imellem de forskellige kommuner, og det var også derfor, det radikale venstre i sin tid gik imod det.

Økonomiministeren har nu fortalt os, at der rent faktisk synes at være en mindre udligning imellem kommunerne, og at det også er sådan, at der, ganske vist med et meget beskedent beløb, bliver en ændring af byrdefordelingen mellem stat og kommune, sådan at staten kommer til at bære en smule mere, altså noget, der går i modsat retning af det, hr. Lysholt Hansen mente.

Men hvad jeg særlig vil understrege, er det, økonomiministeren sagde, nemlig at vi i denne byrdefordeling foreløbig kun var gået den første etape, og at den havde et helt andet formål end det at lave udligning imellem kommunernes skattebyrder, nemlig det formål at bringe en nærmere forbindelse mellem kommunernes bestemmelsesret og kommunernes bevillingsforpligtelse på de forskellige felter. Jeg vil gerne sige, at vi fra vores side er helt klar over, at der som sagt kun er tale om en første etape, at denne første etape havde et andet mål end det, hr. Lysholt Hansen særlig har fæstet sig ved, men at vi i en senere etape bør tage det meget vigtige spørgsmål op om en større udligning imellem kommunerne.

Hr. Lysholt Hansen var også inde på spørgsmålet om, hvorvidt stramningen i det første år, altså det finansår, vi skal til at gå ind i, var for stærk, og jeg havde indtryk af, at hr. Lysholt Hansen havde visse bekymringer i den retning. Hr. Damsgaard var senere inde på det samme spørgsmål og mente, at jeg også havde næret visse af de bekymringer. Det mener jeg ikke jeg gav udtryk for. Jeg sagde tværtimod, at så vidt jeg kunne se i øjeblikket, var det kasseover-

skud på 1½ milliard kr., som man stilede mod, af en rimelig størrelse. Jeg mener også, at dette kasseoverskud og de nye likviditetsforhold for banker og sparekasser skal ses i relation til, at vi bl.a. fra konjunkturbarometrene ved, at de forskellige erhvervsvirksomheder venter, at der indgår meget store ordrer, og at vi altså bestemt må regne med, at der stadig væk er tale om høje konjunkturer og et betydeligt efterspørgselspres, og at det er det, der gør, at der er behov for dette kasseoverskud. Jeg tilføjede i øvrigt selv i mit første indlæg, at hvis vore forudsigelser på dette punkt viser sig at være forkerte — det kan jo hænde; der kan ske noget i konjunkturerne, som ingen kan forudse — så håber jeg, at regeringen vil være villig til hurtigt at tilpasse sin økonomiske politik derefter.

Hr. Ivar Nørgaard kom i sit første indlæg med nogle bemærkninger om obligationsrationeringens ophævelse, som jeg synes var helt urimelige, for han sagde, at obligationsrationeringens ophævelse betragtede han som en væsentlig årsag til, at regeringen stadig føler sig nødsaget til at gennemføre en kriselovgivning. Nu har vi jo igen de senere år stadig hørt fra snart den ene og snart den anden side af salen om, at vi var inde i en krise. Jeg har tidligere, når det kom fra anden side, protesteret over for det, og jeg synes også, det er helt urimeligt, at hr. Ivar Nørgaard nu i forbindelse med de ting, der er lagt frem fra økonomiministeren, taler om kriseforslag. Der er jo netop ikke tale om noget i retning af en øjeblikkelig krise, som vi skal overvinde, men der er tale om et langsigtet problem, som har været der igennem mange år, som har accelereret, og som vi nu søger at imødegå ved langsigtede planer, som formodentlig først vil komme til at virke i hvert fald med større kraft om nogle år. Jeg finder ikke, det er rimeligt at betragte det på nogen måde som kriseforslag.

Men hr. Ivar Nørgaards sidste indlæg giver mig også anledning til nogle bemærkninger. Hr. Ivar Nørgaard sagde, at jeg i mit første indlæg havde sagt, at det var en forkert politik, at regeringen ophævede obligationsrationeringen, og at den efterfølgende udvikling havde vist det. Jeg beder hr. Ivar Nørgaard finde frem og se, hvad det egentlig var jeg sagde, jeg beder ham